

PRIESTERI UN LEVĪTI

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

4. Moz. 9; 18; 19; 1. Pēt. 2:9; Atkl. 14:6-12.

ATMIŅAS PANTS:

“Un Tas Kungs sacīja Āronam: ‘Viņu zemē tev nebūs īpašuma, un viņu vidū lai tev nav īpašas tiesas; bet Es esmu tavs īpašums un tava daļa Israēla vidū!’” (4. Moz. 18:20)

Pēc Koraha sacelšanās un zižļu pārbaudes kļuva nepieciešams atkal konkretizēt, kāda vieta ir priesteriem un kāda – levītiem. Katrai grupai bija savas – Dieva uzticētās – funkcijas, un Kungs starp tām novilka skaidru līniju. Un, lai arī šīs lomas un funkcijas jau sen kļuvušas liekas, no tām mēs varam šo to mācīties vēl šobaltdien.

Ievērosim kaut vai to, cik svētas un svinīgas bija šīs lomas. No tā varam secināt, ka mums nopietni jāuztver mums katram uzticētās svētās atbildības nastas.

Ievērosim arī to, cik savstarpēji saistīti un atkarīgi viņi bija cits no cita un no savas tautas kopumā. Mēs kā draudzes miesa noteikti varam no tā mācīties.

Pievērsīsim uzmanību arī žēlastības lomai šajās nodaļās, īpaši, kur runāts par dāvanām, kuras šie cilvēki nepelnīti saņēma. Cienījamus amatus viņi ieņēma ne tādēļ, ka būtu labāki par citiem, bet tādēļ, ka tajos viņus iecēla Dievs.

Cik spēcīga evaņģēlija simbolika!

(Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles skolas nodarbībai 21. novembrī.)

DARBU SADALE

“Bet tagad, ja jūs uzklausīsit Manu balsi un turēsiet Manu derību, tad jūs Man būsit par īpašumu visu tautu vidū, jo Man pieder visa pasaule. Un jūs būsit Man par priesteru un ķēniņu valsti un par svētu tautu. Šos vārdus tev būs teikt Israēla bērniem.” (2. Moz. 19:5,6)

Kā tikko citētos vārdus varam attiecināt uz sevi šodien, attiecināt uz draudzi, kas aicināta nest īpašu vēsti pasaulei? Vai šis aicinājums ir beznosacījuma? Skat. 1. Pēt. 2:9; Atkl. 14:6-12. _____

_____

_____

_____

4. Moz. 18:1 Kungs vēlējās dievlūdžējiem sniegt pārliecību, ka viņi nemirs – ja vien tuvosies svētnīcai caur Dieva īpaši izraudzītajiem priesteriem kā starpniekiem. Priesteri – zināma levītu cilts daļa – bija atbildīgi par to, lai bez viņiem svētnīcai netuvotos neviens cits, jo tas to apgānītu. Tas mazināja tautas bailes, ka, pārāk pietuvojoties svētnīcai, tie varētu zaudēt dzīvību.

Izlasī 4. Moz. 18:1-7. Kāda bija atšķirība starp šiem cilvēkiem piešķirtajām lomām? _____

_____

_____

Šeit svarīgi pamanīt to, ka, lai gan visai tautai vajadzēja būt “priesteru saimei”, tomēr visiem lomas nebija vienādas, kā to redzam levītu un Ārona ģimenes nošķiršanā no pārējās tautas – vēl jo vairāk Ārona ģimenes nošķiršanā no levītiem. Kā zināms, Jaunajā Derībā vairs nedarbojas pārmantojamas atbildības, kā tas bija levītu gadījumā, taču Jaunās Derības draudzē atrodam citas nošķirtas lomas (1. Kor. 12:28-31; Ef. 4:11).

Kādas ir tavas dāvanas un kā tu varētu tās labāk izmantot savā draudzē? _____

_____

_____

_____

_____

DIEVA DĀVANAS KALPOŠANAI

Izlasot Kunga norādījumus 4. Moz. 18:1-7, rodas vairākas atziņas. Pirmām kārtām, Kungs skaidri pateica, ka Viņš ir Tas, kas cilvēkus iecēlis šajos amatos. Šis uzsvars, iespējams, bija neseno problēmu dēļ – ne vien sakarā ar Korahu un viņa līdzinātājiem, bet arī Mirjamu un Āronu. Nu gan vairs nebija nekādu šaubu, kam un kāpēc piešķirta atbildība. Šajos amatos viņus bija iecēlis Dievs, un punkts!

Ievēro arī iemeslu, kādēļ Kungs nošķīra šos cilvēkus. Tas bija tādēļ, lai “vairs nenāk sods pār Israēla bērniem” (5. p.). Šeit atkal, pat lielās sodībās, mēs ieraugām Dieva žēlastību. Dievs savu tautu cenšas glābt, nevis nolādēt vai iznīcināt. Viss pestīšanas plāns no sākuma līdz galam atklāj Kunga vēlmi izglābt grēcīgās, kritušās būtnes no iznīcības, ko pretējā gadījumā atnestu grēks (Jņ. 3:16-18).

Ar kādu vārdu (4. Moz. 18:1-7) raksturots tas, kas levīti bija priesterībai un kas priesterība bija Ārona ģimenei? Ko no tā mums vajadzētu mācīties? _____

Domājot par dāvanām, mēs parasti iedomājamies ko tādu, ko neesam pelnījuši. Dāvana ir pilnībā žēlastības rezultāts. Šie cilvēki no Dieva saņēma privilēģijas ne tāpēc, ka viņi tās bija nopelnījuši, bet tāpēc, ka tāda bija Dieva žēlastība un griba. Galu galā, Kungam vajadzēja kādu, kas īstenotu Viņa nodomus, un Viņa dievišķās gudrības izvēle krita uz šo tautu.

Protams, šim svētajam uzdevumam līdzī nāca arī svēta atbildība. No tās bija atkarīgs dzīvības un nāves jautājums kā garīgi, tā fiziski, jo svētnīca bija vieta, kurā Dievs mājāja virs zemes. Svētnīca viņiem bija arī uzskates līdzeklis tam, ko Jēzus darīs šeit uz zemes, un Viņa kalpošanai Debesīs (Ebr. 9). Tā bija kā Golgāta miniatūrā, kas tika izspēlēta simbolos un ēnās. Šeit izšķīrās dvēseļu likteņi, tādēļ priesteru darbs, ko Kungs tiem piešķīra, bija ārkārtīgi svinīgs.

Padomā par taviem iedzimtajiem talantiem. Lai vai cik cītīgi tu tos pilnveidotu, tie tomēr ir nekas cits kā Dieva dāvanas. Ko tu dari ar šīm dāvanām? Vai tu tās izmanto tikai savam priekam, vai arī citu labumam un Kunga darba veicināšanai? Varbūt tev vajadzētu nopietni pārmeklēt savu dvēseli un mainīties? _____

ATBALSTS SVĒTNĪCAI

Kad Kungs nošķīra divu veidu reliģiskos darbiniekus, Viņš sniedza norādījumus par viņu ekonomisko stāvokli. Viņiem tā bija pilna laika kalpošana; citiem vārdiem, viņi sevi nenodrošināja, “kalpodami pie galda” (Ap. d. 6:2). Viņi bija jāuztur citiem.

Izlasi 4. Moz. 18:8-20. Kādas domas tev šķita vīssaišķākās? _____

Šajos pantos atrodam vairākas interesantas domas. Ievēro, piemēram, cik cieši Kungs upurēšanu Viņam saistīja ar to, kas tika dots priesteriem. Tas ir – lai gan upuri un dāvanas tika pienesti Viņam, Dievs tos nodeva priesteriem. Tādējādi, ziedojot Kungam, viņi tajā pašā laikā ziedoja priesteriem. Tas rāda, cik tuva saikne pastāvēja starp Kungu un priesterību, kas kalpoja kā starpnieki starp Dievu un tautu.

Līdztekus tam mēs ieraugām arī priesteru cilvēcību. Par spīti savam privilēģētajam postenim, viņi arvien bija atkarīgi no cilvēkiem, kurus apkalpoja. Nav šaubu, ka, pastāvīgi saņemot no tautas labāko eļļu, vīnu, labību un tā tālāk, priesteriem nemitīgi tika atgādināts kalpot tautai uzticīgi un neizmantojot savu stāvokli.

Tāpat arī izpirkt bērnu vai dzīvnieku ar naudu bija viens no veidiem, kā Kungs mācīja Israēlam aizvietošanas ideju – ka reiz, kādu dienu, Mesija atdos savu dzīvību kā grēcinieku Vietnieks (skat. 1. Pēt. 1:18,19). Sāls, kas tika pievienota katram upurim, bija simbols, kas vēstīja par Dieva derības ar savu tautu pastāvīgumu (3. Moz. 2:13).

Kāda veida svētas atbildības gulst uz taviem pleciem? Cik uzticīgi tu pildi pienākumus, kurus tev uzticējuši citi? Kā tu varētu kļūt uzticīgāks savos pienākumos?

DESMITĀ MAKSĀŠANAS PLĀNS

Lai gan Levija ciltij zeme nepiederēja, tai tika dotas 48 pilsētas, no kurām trīspadsmit tika atvēlētas priesteru ģimenēm (Joz. 21:19,41). Kungs paziņoja, ka tā ir viņu daļa (4. Moz. 18:20).

Kādu citu plānu papildus viņiem jau piederošajam Kungs ieviesa, lai parūpētos gan par priesteriem, gan levītiem? 4. Moz. 18:21-32. _____

_____

_____

Desmitās daļas ienākumu atgriešana Kungam (3. Moz. 27:30) bija sena prakse, kas Bībelē pirmoreiz pieminēta, kad Ābrahāms maksāja desmit procentus Salemas ķēniņam-priesterim Melhisedekam (1. Moz. 14:18-20; Ebr. 7:1,2). Jēkabs Kungam apsolīja “desmito tiesu” no visa, ko viņš sapelnīs nākotnē (1. Moz. 28:22). Nu Kungs pielāgo Israēla desmitās tiesas izlietošanu, novirzot to visas levītu cilts uzturēšanai, ieskaitot priesteru ģimenes.

Desmito tiesu no tā, ko saņēma no tautas, Āronam maksāja arī paši levīti. Viņiem bija jāatdod labākais no tā, ko bija saņēmuši. Tādējādi desmitās tiesas sistēma ne vien uzturēja priesterību, bet arī lika levītiem atzīt savu atkarību no Dieva – ka viss, ko viņi saņēmuši, nāk no Kunga; arī viņiem vajadzēja parādīt savu patecību, uzticīgi atgriežot “desmito daļu no desmitās”. Ja vienkāršajai tautai vajadzēja vienmēr paturēt prātā savu atkarību no Kunga, cik gan vēl vairāk levītiem!

Izlasi 4. Moz. 18:32. Kādu domu varam no tā paņemt attiecībā uz viņu aicinājuma svētumu? _____

_____

_____

Šajā dievišķajā plānā katram bija sava vieta, katram bija savs uzdevums. Priesteriem un levītiem vajadzēja izpildīt savus svētos pienākumus svētnīcas kalpošanā, savukārt pārējo loma bija uzticīgi maksāt desmito daļu. Ņemot vērā, ko levīti un priesteri paveica cilvēku labā, desmitā daļa bija ļoti niecīgs devums. Šādā izpratnē dažādās ļaužu grupas bija atkarīgas no citu grupu funkciju izpildes, bet visas bija atkarīgas no Kunga.

SARKANĀ TELE

Nevainojamas sarkanas teles, kas nekad nav tikusi iejūgta, upurēšana bija dīvainākais rituāls Israēla svētnīcas sistēmā (4. Moz. 19). Ko no tā varam mācīties?

Šai govij bija jābūt sarkanai, kas simbolizēja asinis – acimredzot Kristus asinis. Tai vajadzēja būt bez jebkādas vainas un tā nekad nedrīkstēja būt iejūgta – tas bija vēl viens nevainīgā Kristus upura simbols, kas labprātīgi veica grūto salīdzināšanas darbu. Neviens Kristu nespieda; Viņš, Dievs būdams, bija neatkarīgs un neviens Viņam nevarēja likt kaut ko darīt.

Upura govs tika izvesta ārpus nometnes un nokauta. Arī Kristus cieta ārpus Jeruzalemes (Ebr. 13:12), jo Golgāta atradās ārpus pilsētas vārtiem. Tas norādīja uz to, ka Kristus nemira tikai par jūdiem, bet par visiem cilvēkiem (Rom. 5:12-20). Kritušajai pasaulei Viņš ar to paziņoja, ka ir nācis kā viņu Pestītājs, un aicināja visus pieņemt Viņa piedāvāto glābšanu. Pēc teles nokaušanas priesteris, tērpies baltās drānās, no mirstošā dzīvnieka uzņēma asinis savās rokās un meta pret svētnīcu septiņas reizes. Līdzīgā kārtā Kristus savā nevainojamā taisnībā pēc asiņu izliešanas iegāja Debesu svētnīcā, lai kalpotu grēcinieka labā; un šeit Viņa dārgās asinis tiek iesaistītas kalpošanā, lai cilvēci salīdzinātu ar Dievu (skat. Ebr. 10:21-23).

Teles miesa tika sadedzināta līdz pelniem, kas ainoja pilnīgu un pietiekamu upuri. Pēc tam pelnus savāca cilvēks, kas nebija kļuvis nešķīsts kontaktā ar mirušo, un tos novietoja tīrā vietā ārpus nometnes. Kad vien vajadzēja izpildīt šķīstīšanas ceremoniju, pelni tika iebērti traukā ar ūdeni, kas iegūts no tīra avota. Tad šķīsts cilvēks paņēma īzapu un ar trauka saturu aplacīja ne vien telti, kurā kāds nomiris, bet arī visu, kas atradās teltī, ieskaitot cilvēkus. Lai būtu pilnīga, šī ceremonija kā šķīstīšana no grēka tika atkārtota vairākas reizes.

Šķīstīšanas ūdens, kas netika slacīts uz visu nešķīsto, simbolizēja Kristus izlietas asinis, lai atbrīvotu mūs no morālām nepilnībām. Atkārtotā slacināšana ilustrēja šī darba, kas tiek darīts vainu nožēlojošā grēcinieka labā, pilnīgumu. Visam, kas viņam pieder, jāklūst svētam. Jāmazgā ne vien grēcinieka dvēsele, bet arī jādzenas pēc šķīstuma un svētuma visos dzīves aspektos.

Pārdomā savu dzīvi! Kas vēl būtu jāpakļauj šķīstīšanas procesam? Ko tu vēl neļauj šķīstīt un kādēļ? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Dieva plāns desmitās tiesas maksāšanā ir skaists savā vienkāršībā un vienlīdzībā. Visi to var pieņemt drosmīgi un ticībā, jo tā izcelsme ir dievišķa. Tajā savienota vienkāršība un lietderība, un nav vajadzīga dziļa gudrība, lai to saprastu un izpildītu. Visi var ņemt dalību dārgā glābšanas darba virzīšanā uz priekšu. Katrs pieaugušais un katrs jauniešs var kļūt par Kunga mantziņiem un darbiniekiem, lai pildītu Dieva kasi. (..)

Ar šo sistēmu tiek paveiktas lielas lietas. Ja mēs visi to pieņemtu, (..) nekad netrūktu līdzekļu, lai virzītu uz priekšu lielo darbu, pasaulei pasludinot pēdējo brīdinājuma vēsti.” (E.Vaita, “Gospel Workers”, 223)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādi daži jautājumi attiecībā uz desmito tiesu skar mūsu draudzi šodien? Kādēļ desmitās tiesas maksāšana ir tik svarīga – ne vien draudzes funkcionēšanai, bet arī maksātāja garīgajai labklājībai?

2. Pārskati vēlreiz ceturtdienas sadaļu par sarkano govi un pārdomā, ko tā mums stāsta par Kristus nāvi un kalpošanu mūsu labā. Ko tā mums ziņo par vajadzību tikt šķīstītiem no grēka? Ko Kristus ir darījis, lai mēs spētu gūt uzvaru pār grēku?

3. Padomā par savu mājas vidi. Vai tajā ir kas šķīstāms – lietas, kas varētu to apgānīt (piemēram, samaitājošas grāmatas, kompaktdiski, mūzika, žurnāli)? Kādēļ tev vajadzētu no tādām lietām atbrīvoties?

4. Kādos veidos mēs varam palīdzēt citiem, īpaši draudzes jauniešiem, izmantot Dieva dotos talantus Kunga darbā? Citiem vārdiem, kā mēs varam novirzīt cilvēku dāvanas pareizā virzienā un pareiziem mērķiem? Vai viņiem palīdzēt nav mūsu pienākums?

KOPSAVILKUMS:

Koraha sacelšanās un viņa vēlmes kļūt par priesteri dēļ Dievs lika Mozum izskaidrot tautai atšķirību starp priesteriem un levītiem. Būt priesterim bija Dieva dāvana, savukārt levīti bija dāvana priesteriem. Abas šķiras uzturēja desmitās tiesas sistēma. Ar sarkanās govys pelniem, kas tika sajaukti ar ūdeni, Kungs nodrošināja īpašu šķīstīšanas rituālu, kas ainoja Dieva žēlastību, attīrot cilvēku no grēka traipiem.